

ního soudu usuzovati, že by byl úřad přehlédl význam tohoto ustanovení a si je vykládal jako normu určující platební období. Jdou proto vývody stížnosti, dovozující, že řem 159 jest dána norma pro výpočet denního pojistného, mimo cíl, poněvadž v daném případě není na sporu výpočet denního pojistného, nýbrž otázka, za které dny jest pojistné platiti.

Zřejmým účelem řu 159 jest, chrániti pojištěnce i zaměstnavatele před neúměrným vzrůstem pojistného v poměru ke mzdě. Účel ten došel výrazu tím, že zákon v cit. řu 159 stanovil maximum pojistného (5% střední denní mzdy), jež jen v případě potřeby se svolením Ústřední sociální pojiškovny smí býti překročeno.

Kdyby při práci 6 dní v týdnu trvající bylo předpisováno pojistné ve výši 5% střední denní mzdy sedmkrát, překročilo by efektivně maximální výši 5% v jednom týdnu o celé denní pojistné. Ještě křiklavějším byl by nepoměr mezi mzdou a pojistným v případech, kdy se nepracuje ani 6 dní v týdnu.

Zmíněnému účelu řu 159 bude vyhověno jen tenkrát, jestliže pojistné, vyměřené dle střední denní mzdy, bude předpisováno dle téže zásady, jež platí pro stanovení střední denní mzdy, t. j. bude-li v souladu s předpisem řu 12, odst. 2. předpisováno za dny pracovní.

Právem proto žalovaný úřad výklad řu 160 podepřel poukazem na řř 159 a 12 cit. zákona a nelze shledati nezákonným, když tak učinil.

Než i kdyby úřad si byl nesprávně vykládal ř 159 — jak míní stížnost — jako normu určující i období, po které jest platiti pojistné, nemohl by takový nesprávný výklad zákona vésti ke zrušení naříkaného rozhodnutí, jež má dostatečnou oporu v řu 160 zákona.

Okolnost, zda v konkrétním případě hranice řu 159 byla překročena čili nic, jest dle hořených úvah pro posouzení a rozsouzení sporu, omezujícího se na stanovení období, nerozhodna, a není proto vadou řízení, když úřad okolnost tu nevyšetřil. Ostatně jest z platebního výměru pojiškovny zřejmo, že pojistné bylo vyměřeno maximálním obnosem (5% střední denní mzdy dle tabulky věstníku Ú. S. P. č. 1, str. 5.).

Pokud ještě stížnost uvádí, že rozhodnutí Ústřední sociální pojiškovny z 19. července 1926 č. 476-S-1926 — jímž byla vydána „instrukce pro nemocenské pojiškovny o předpisu a stanovení výše pojistného“ — není v rozporu s ustanovením řu 169 a je pro pojiškovnu závazné, nahražující aspoň z části stanovy, jest námitka tato bezpředmětna již proto, poněvadž dle předchozích úvah tato instrukce, pokud ukládá pojišovnám vyměřovati pojistné za týdny, t. j. za sedm dní beze zření k tomu, pracuje-li se 6 neb 7 dní jest v rozporu s řem 160, nemůže proto, i kdyby bylo správné, že nahražuje stanovy pojišoven, tyto platně zavazovati k úkonům contra legem. Právem proto žalovaný úřad k instrukci této při řešení tohoto sporu nepřihlédl.

Z těchto úvah dospěl nejvyšší správní soud k výroku jak shora uvedeno, t. j. k zamítnutí stížnosti jako bezdůvodné.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 14. dubna 1927, č. 6399/27.)

K řu 21 min. nař. č. 4790 z r. 1917. — Totožnost podniku. — Naříkaným rozhodnutím i stížností dovolávaný ř 21 min. nař. č. 4790 z r. 1917 stanoví v odst. 3., že za nedoplatky pojistných příspěvků a legitimačních poplatků zodpovědným je nejen původní dlužník, nýbrž i každý, kdo toho kterého času je majitelem podniku (nástupce v podniku). Ohledně této povinnosti posouditi se má totožnost podniku, pokud se týče okolností, provozuje-li nástupce podnik původního dlužníka, dle daných okolností. Dle tohoto předpisu jest předpokladem ručení nástupce v podniku za nedoplatky příspěvků nemocenských svého předchůdce, aby nástupce provozoval podnik původního dlužníka, t. j. totožnost v podniku po stránce objektivní. Otázku totožnosti podniku K. B. a podniku V. S. zodpověděl si žalovaný úřad

záporně vycházejí z názoru, že totožnost v podniku předpokládá nejen totožnost živnostenského odvětví, nýbrž i místa pracovních prostředků a řízení — jichž totožnost popřel — přikládal tedy rozhodující význam pro řešení otázky totožnosti podniku i jeho rozsahu a způsobu provozu. Tato hlediska pro posouzení totožnosti podniku považuje nejvyšší správní soud za správná, poněvadž nelze logicky mluvit o tom, že nástupce „provozuje podnik původního dlužníka“, jsou-li tu podstatné rozdíly v těchto, žalovaným úřadem vytčených kritériích, t. j. v rozsahu a způsobu provozu.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 8. března 1927, č. 4707/27.)

K Šu 12 zák. čl. XIX z r. 1927. — K včasnosti přihlášky nestačí, že je v přihlašovací lhůtě odevzdána poštovní dopravě, nýbrž musí ve lhůtě k pokladně skutečně dojít. — Na sporu jest jedině, jak rozuměti jest předpisu Šu 12, odst. 1 zák. čl. XIX z r. 1907, jenž ukládá zaměstnavateli povinnost, každou u něho zaměstnanou, pojištění povinnosti podrobenou osobu během osmi dnů, počítajíc od vstupu do zaměstnání, podle ustanovení v této příčině platných přihlásiti u okresní dělníky pojišťující pokladny. Při výkladu tohoto ustanovení různí se stěžovatel a žalovaný úřad v tom, že stěžovatel míní, že rozhodné jest datum, kdy přihlášku odevzdal poštovní dopravě, kdežto žalovaný úřad má za rozhodnou dobu, kdy přihláška dojde k pokladně. Nejv. správ. soud sdílí názor úřadu. Správnosti jeho svědčí již znění cit. předpisu, dle něhož jest zaměstnance přihlásiti během osmi dnů u okresní dělníky pojišťující pokladny. Tím jest označeno místo, u něhož musí přihláška během stanovené lhůty býti podána, a tato lhůta jest jen tehdy zachována, došla-li přihláška ve lhůtě u onoho zákonem stanoveného místa. Výkladu tomu svědčí i ta okolnost, že zákon tam, kde chtěl, aby se dny poštovní dopravy do lhůty nevčítaly, tak výslovně ustanovil (srv. § 181 cit. zák. č. 1).

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 20. dubna 1927, č. 8130/27.)

K Šu 8, odst. 3 n. z. — Jest nesporno, že jde o náhradu léčebného od 9. února do 7. března 1924, t. j. za 28 dní a že za den převozu, t. j. za den 13. února účtovaly oba léčebné ústavy ošetřovné; je také nesporno, že dle platných pravidel k tomu byly oprávněny. Na sporu jest jedině, zdali dle Šu 8, odst. 3 n. z. nemocenská pokladna jest povinna hraditi léčebné za 28 kalendářních dnů tenkrát, když nemocný jeden a týž den byl ošetřen ve dvou ústavech léčebných a oba účtují za tento den plné ošetřovné a šlo-li tedy ve skutečnosti o 29 ošetřovacích dnů. Nejv. správ. soud vyslovil již ve svém nálezu ze dne 23. října 1926, č. 21082/26 (viz Soc. revue, roč. VIII., č. 2, str. 189 — pozn. pis.) právní názor, že dle cit. Šu 8, odst. 3 jest nemocenská pokladna povinna hraditi náklady léčení a ošetřování svého nemocného člena po dobu čtyř neděl i tenkrát, když nemocný byl v jeden a týž den ošetřen ve dvou ústavech a oba účtují za tento den léčebné.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 17. prosince 1926, č. 26056/26.)

Pensijní pojištění.

Sděluje minist. rada Dr. B. Wellek.

Pojistná povinnost korektora.

Korektor v tiskárně G. Kraus podléhá pens. pojištění, protože jeho činnost je převážně duševní, neboť úkolem Krausovým je, aby odstranil chyby, jež sběhly se při sazbě. Úkolu tomu mohl Kraus dostáti jen